

Ugerne, Maanederne gik; og han havde gjort sig selv det højtidelige Løfte ikke at rejse fra Dresach, før han var kommen til fuld Klarhed. Hvad skulde det ogsaa kunne hjælpe at rejse videre ud i Verden, saalænge han ikke havde afkrystet denne Mare, der søvnbandt hans Tanker og lammede hans Mod og Handlekraft? Nej — her, hvor han havde optaget Kampen, skulde den ogsaa føres tilende. Her i denne gravskumle Bjergkælder vilde han besejre Spøgelseuhyret . . . eller selv besejres.

*

*

*

En Eftermiddag i Begyndelsen af Marts kom Per gaaende hjemad fra en af Arbejdspladserne hinsides Floden. Der havde været Foraar i Luften i de sidste Dage. Oppe fra Bjergene havde der hyppigt lydt Lavinedrøn, og Flodvandet var pludselig steget flere Fod. Per, hvem den uafbrudte Aandsanstrengelse og det hele ensomme Liv mellem de ludende Klippevægge efterhaanden havde gjort overspændt, var af Vaarlufsten og disse Tøbrudstegn bleven yderligere nervøs. Aarsdagen for den store Katastrofe nærmede sig, og Aviserne havde meldt om flere svære Skred omkring under Højfjeldene.

Solen stod allerede langt bag Bjergene. »Hoher Goll«'s hvide Top glødede, og Sneen laa som Lavastrømme ned ad dens Sider.